

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Losteiner Zoltán ügyvéd (7200 Dombóvár, Vörösmarty u. 3.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Hergert Ibolya ügyvéd (7621 Pécs, Munkácsy M. u. 34. II/3.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Tolna Megyei Bíróság 2009. november 23. napján kelt 15.P.20.767/2008/27. számú ítélete ellen az alperes által 28. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 93.750 (kilencvenháromezer-hétszázötven) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság felhívására - 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes K. utónevű leánya 2006. július 14-én utasa volt az alperesnél kötelező biztosítással rendelkező személygépkocsinak, amikor az összeütközött egy másik személygépkocsival. A felperes leánya a baleset következtében életét veszítette.

A felperes 1962. május 20-án született. Az 1981-ben (az elsőfokú ítéletben tévesen 1984. szerepel) kötött házasságából 1983. augusztus 23-án született K. utónevű gyermeke, akit házasságának 2000-ben történt felbontását követően egyedül nevelt.

A felperes 100 %-os rokkant látáscsökkenés, csőlátás és kétoldalú nagyfokú halláscsökkenés következtében. Állapotában rosszabbodás várható, de jelenleg is gyakorlatilag vaknak tekinthető.

A felperes és gyermeke között igen szoros, bizalmas kapcsolat volt, aki kedves, figyelmes, vidám természetű lévén a felperest betegségében, mindennapi életvitelében támogatta, szórakozásáról gondoskodott.

A felperes 5 éve együtt él szüleivel. Az édesanyja gyakorlatilag vak, édesapja agylágyulásban szenved, így mindketten ápolásra, gondozásra szorulnak. Ennek ellátásában korábban leánya volt segítségére.

A felperes és leánya úgy tervezték, hogy az attalai családi házban - az addig is közös lakóhelyen - közös életvitelre rendezkednek be K. felnőtt életére is. Itt kívánt műkörmös műhelyt nyitni, hogy anyjának a jövőben is segítségére lehessen, s jövőendő családjával őt támogassák.

A szülein és az elhalt gyermekén kívül más rokona a felperesnek nincsen.

A leányát ért baleset után a felperesnél súlyos patológiás gyászreakció alakult ki, amely az egész személyiség működésén eluralkodik. A veszteség és a gyász feldolgozását nehezíti az anya és gyermeke között fennállt szoros érzelmi kapcsolat, továbbá hogy a gyermek elvesztésével rendszerint együtt járó fájdalomtól a felperes minden napi életvitelére is megnehezült, életének jövőbeni lehetőségei beszűkültek. Felperes szüleire a jövőben nem támaszkodhat, sőt kifejezetten ő rá utaltak a beteg szülők is, párkapcsolata nincs a felperesnek, és gyermeke elvesztésével elvesztette azt a személyt, akire idősebb korában, élete későbbi fázisában támaszkodhatott volna. A felperes, mint fogyatékkal élő rendszeres kísérőre szorul, megszokott környezetén kívül nem tud egyedül közlekedni. Jövőképe nincs, hiszen elvesztette annak lehetőségét is, hogy unokái szülessenek. Mindennapos tevékenysége a szülei ápolásában és lánya sírjának látogatásában kimerül. Segítő, támogató hiányában a későbbiekben kénytelen lesz életét szociális otthonban folytatni.

A felperes részére az alperes 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítést peren kívül kifizetett.

A felperes keresetében további 5.500.000 forint, és annak 2006. július 11. napjától járó kamatai nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy az általa kifizetett 4.000.000 forint a felperes nem vagyoni kárának kiegyenlítésére megfelelő összeg.

Az elsőfokú bíróság ítéletében 3.000.000 forint, és annak 2006. július 14-től járó késedelmi kamatainak a megfizetésére kötelezte az alperest. Megállapította, hogy a gyermekének ilyen tragikus körülmények között történt elvesztése a felperes teljes családban éléshez fűződő személyiségi jogát és ezzel együtt a teljes családban

éléssel járó védettségét is elveszítette. A felperes egészségi állapotában további romlás várható, hiszen az elhúzódó kórós gyászreakcióra hajlamosító tényezők halmozottan álnak fenn az irányadó tényállás szerint. A gyermek elvesztése nemcsak érzelmi veszteség a felperes számára, hanem állapota miatt minden napi életvitele is megnehezült, életének jövőbeni lehetőségei beszűkültek. Minderre tekintettel az alperes által megfizetett 4.000.000 forinton felül további 3.000.000 forintot látott olyan összegnek, amely alkalmas a felperest ért jogsérelem reparálásához.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása és a kereset teljes elutasítása érdekében az alperes fellebbezett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés eltúlzott, figyelemmel arra is, hogy a 2006. évi értékviszonyokat vette alapul. Hivatkozott arra is, hogy nem lehet teljes bizonyossággal megállapítani, hogy Klaudia az édesanyjával maradt volna egész életében.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes következtetést levonva az irányadó anyagi jogszabályoknak - és a kialakult bírói gyakorlatnak - megfelelő helyes érdemi döntést hozott.

Az alperes fellebbezése kapcsán a másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy a felperes által elszenvedett nem vagyoni hátrányok és az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítés - figyelemmel az alperes által peren kívül megfizetett kártérítési összegre is - arányban áll-e. A nem vagyoni kártérítés alapvető funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjon, amely az elszenvedett sérelemért körülbelül egyenértékű más nemű előnyt nyújt.

Az elsőfokú bíróság helyesen mérte fel és értékelte a felperest ért nem vagyoni hátrányokat.

Egyetlen gyermeke elvesztésével kizárttá vált a felperes számára, hogy a jövőben vele, és az általa alapítandó családjával, unokaival élve megvalósuljon az - a társadalom és a jog által is elismert - a joga, hogy teljes családban éljen. Ez a joga a felperesnek akkor is meg volt, ha egyébként a házastársától korábban már elvált. A társadalom általános erkölcsi normáinak és elvárásainak az felel meg, ha a gyermek a támogatásra szoruló szülőjét nem hagyja magára. A felperes családja ezen elvárások szerint élt a baleset bekövetkeztekor, s ennek megfelelően tervezték a jövőjüket. Alaptalanul hivatkozik ezért az alperes fellebbezésében e támogatás jövőbeni bizonytalanságára. A bekövetkezett helyzet folytán a felperes életvitelének megváltoztatására kényszerült, mégpedig hátrányára. Ezen túlmenően a

káresemény folytán megsérült a felperes egészséges élethez való joga is. A szakértői vélemények alapján bizonyított tény, hogy a lelki sérülései kimutatható pszichés károsodást okoztak. Az egészségi állapota - amely addig is csak korlátozott lehetőségeket adott a felperesnek - tovább romlott. Ezt a helyzetet fokozza, hogy az elnehezedett életében a felperes egyetlen támasza a balesetben elhunyt leánya volt, akinek drámai körülmények között történt elvesztése rendkívüli súlyú sérelmet, hátrányt okozott számára. A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításakor a konkrét egyéni sérelmeket, hátrányokat kell számításba venni, s a megállapítandó kártérítés összegének azokhoz képest kell a hasonló tárgyú perekben kialakult gyakorlatnak megfelelni. Kétségtelen tény, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összege, az alperes által már teljesített résszel, nem szokványos mértékű, azonban különleges tényállás mellett állapított meg ilyen összegű kártérítést az elsőfokú bíróság. Ez az összeg a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem eltúlzott, hiszen a nem vagyoni kártérítésnek a Ptk. 355.§-ának (4) bekezdésében foglalt elvek szerint olyan mértékűnek kell lenni, amely alkalmas a nem vagyoni hátrány pénzbeli ellensúlyozására, illetőleg más lehetőségek biztosításával csökkenteni képes azt a hátrányt, amely a káreseménnyel a felperest érte.

Mindezen indokokra is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján - fellebbezett részében - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetni.

A felperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése alapján, a 4/A.§-nak megfelelően általános forgalmi adóval növelt összegben állapította meg.

A felperes fellebbezéssel nem támadta ezért a másodfokú bíróság nem érinthette az elsőfokú bíróságnak a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését, azonban megjegyzi az ítélőtábla, hogy a jelen perben alkalmazható lett volna a Pp. 81.§-ának (2) bekezdése a felperes javára.

A sikertelen fellebbezéssel felmerült, de a tárgyi illeték-feljegyzési jog kedvezménye miatt le nem rótt másodfokú eljárási illetéket is köteles az alperes megfizetni az államnak a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján.

P é c s, 2010. április 22.

Dr. Lábady Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró